

N°. 15. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

5te Møde.

Løvedagen d. 19. Marts.

(Fortf.)

Schack (fortsat): Jeg skal med Fornøielse frasælde den. Men jeg troer, at det var Øtringer af den Art, at de trængte til Modsigelse, navnlig naar man, som jeg bemærkede, endog fra Ministeriets Side selv foranlediger Sligt ved bestandigt at lægge saa overordentlig Vægt paa Europa og det Europæiske, at man næsten synes at glemme Danmark og det Danske (Hør! — Nei! — Bravo!). Men jeg vil altsaa efter den ærede Formands Øtring forlade dette Punkt og gaae videre i Spørgsmaalet om: naar den europæiske Nødvendighed er tilstede. Den europæiske Nødvendighed er altsaa ikke ubetinget tilstede, naar den sjeendelige Armee staaer ved Landets Grændse; — endnu mindre, naar man blot truer med Krig; thi der er meget langt fra en sliq Trubsel til Virkeligheden; — men, mine Herrer, den er endnu sjernere, naar man ikke engang truer med Krig, naar der aldeles ikke er nogen Tanke om Krig, saaledes som den ærede Indenrigsminister — hvad vi maae taffe ham for, at han saa ærligt har sagt — selv ved sit Balsg udtalte, at det var Noget, hvorom der ikke forelaa nogen Tale. Og Enhver af os kan jo vel ogsaa ved at betragte Europas nærværende Forhold sige sig selv, at Europa ikke begynder Krig, hvad enten vi saa vedtage den ene eller den anden Fortolkning af Arveloven, og hvad enten vi saa tage den ene eller den anden Bestemmelse om Toldsagen. Men, mine Herrer, naar det saaledes er givet, at den europæiske Nødvendighed ikke er Krig, hvad er da den europæiske Nødvendighed? Ja, paa dette Standpunkt, saa begynder man Kri-

gen forfra og benytter et nyt Udtryk, som er ligesaa vanskeligt at fortolke: man siger nemlig, at Landet kommer i en „isoleret Stilling“. Det er ogsaa et diplomatisk Udtryk, det er ret heldigt, naar man vil betegne noget Mystisk, hvorved man kan indjage en vis Skrak. Nogle tænke sig vistnok derved endog Muligheden af, at man afbryder Communicationen med fremmede Lande eller Handelen eller andet Saadant; men derfor er der dog neppé nogen Fare. Tager jeg ikke feil, er Danmark det Land, der indfører meest Byg til England (Munterhed), og det er vistnok en meget god Garantte for, at vi ikke komme i en isoleret Stilling, hvad Handel, Communication og sliqe Sager angaaer. Den omtalte Nødvendighed kan altsaa egentlig ikke sige Andet, end at der kommer en vis Forringelse tilstede i vort venskabelige Forhold til Udlandet, at maaskee f. Ex. en eller anden udenlandsk Magt gif saa vidt, at den drog sin Gesandt tilbage, og vi fik nogle meget ubehagelige Noter o. s. v., Noget, som ganske vist kunde være overordentlig ubehageligt for den ærede Udenrigsminister, det skal jeg slet ikke nægte, men nogen egentlig Ulykke for Landet kan jeg dog ikke see deri (Munterhed). Jeg nægter paa ingen Maade, at det kunde for Landet have sin Betydning, kunde være ubehageligt og generende i mange Henseender; — men, hvad staaer der lige over for? Der staaer de allervigtigste Sager, der gjælde Landets Vel i Fremtiden; og bør vi, der helde til den Anskuelse, at det er urigtigt for Landets Vel i Fremtiden at gaae ind paa Ministeriets Forslag, bør vi da give efter for en europæisk Nødvendighed, reduceret til at være en Forringelse af Udlandets Venkskab? ere de to Ting værdige at stilles op imod hinanden? — Det har sig i det Hele taget meget